

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 22 november 2007*

I mål C-525/04 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 27 december 2004,

Konungariket Spanien, företrätt av J.M. Rodríguez Cárcamo, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av V. Kreuzschitz och J. Buendía Sierra, båda i egenskap av ombud, biträdda av M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

Lenzing AG, Lenzing (Österrike), företrätt av U. Soltész, Rechtsanwalt,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. Tizzano (referent), R. Schintgen, A. Borg Barthet och E. Levits,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 december 2006,

och efter att den 1 februari 2007 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Konungariket Spanien har yrkat att domstolen skall upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 21 oktober 2004 i mål T-36/99, Lenzing mot kommissionen (REG 2004, s. II-3597) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten delvis ogiltigförklarade kommis-

sionens beslut 1999/395/EG av den 28 oktober 1998 om det statliga stöd som de spanska myndigheterna beviljat Sniace SA, Torrelavega, Kantabrien (EGT L 149, 1999, s. 40) (nedan kallat beslutet av den 28 oktober 1998), i dess lydelse enligt kommissionens beslut 2001/43/EG av den 20 september 2000 (EGT L 11, 2001, s. 46) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten

2 I punkterna 8–29 i den överklagade domen har förstainstansrätten redovisat bakgrunden till tvisten på följande sätt:

”8 Lenzing AG (nedan kallat [Lenzing]) är ett österrikiskt företag som tillverkar och säljer cellulosa-fibrer (viskos, modalfiber och lyocell).

9 Sniace SA (nedan kallat Sniace) är ett spanskt företag som producerar cellulosa, papper, viskosfiber, syntetfiber och natriumsulfat. ...

10 I mars 1993 förordnade spanska domstolar om betalningsinställelse för Sniace, vilket bolag hade ekonomiska och finansiella svårigheter sedan flera år tillbaka. I oktober 1996 ingick Sniaces privata borgenärer ett avtal genom vilket de omvandlade 40 procent av sina fordringar till aktier i detta bolag, vilket avtal ledde till att betalningsinställelsen upphörde. De offentliga borgenärerna utnyttjade sin rätt att avstå och beslöt att inte delta i detta avtal.

- 11 Den 5 november 1993 och den 31 oktober 1995 ingick Sniace och Fogasa [den spanska lönegarantifonden] avtal om att Sniace till Fogasa skulle betala de utestående fordringarna avseende löner och ersättning som detta organ hade betalat till Sniaces anställda. I det första avtalet föreskrevs återbetalning av ett belopp på 897 652 789 spanska pesetas (ESP) jämte ränta på 465 055 911 ESP, beräkna[d efter] en lagstadgad räntesats på 10 procent. Betalningen skulle ske genom halvårsbetalningar under en åttaårsperiod (nedan kallat avtalet av den 5 november 1993). I det andra avtalet föreskrevs återbetalning av ett belopp på 229 424 860 ESP, jämte ränta på 110 035 018 ESP, beräkna[d efter] en lagstadgad räntesats på 9 procent. Betalningen skulle ske genom halvårsbetalningar under en åttaårsperiod (nedan kallat avtalet av den 31 oktober 1995). Som säkerhet för Fogasas fordringar lämnade Sniace den 10 augusti 1995 panträtt i två av sina fastigheter till förmån för Fogasa. Det belopp som Sniace inom ramen för dessa två avtal hade betalat uppgick i juni 1998 till 186 963 594 ESP.

- 12 Den 8 mars 1996 ingick socialförsäkringsmyndigheten ett avtal med Sniace om omläggning av Sniaces skulder avseende sociala avgifter till ett belopp av 2 903 381 848 ESP beträffande en period som sträckte sig från februari 1991 [till] februari 1995 (nedan kallat avtalet av den 8 mars 1996). I avtalet föreskrevs att detta belopp skulle återbetalas, jämte lagstadgad ränta på 9 procent, genom 96 månatliga betalningar fram till mars 2004. Avtalet ändrades genom ett avtal av den 7 maj 1996 vari föreskrevs att betalningen sköts upp under ett år och att den sedan skulle ske genom 84 månatliga betalningar med en lagstadgad räntesats på 9 procent (nedan kallat avtalet av den 7 maj 1996). Eftersom Sniace inte hade följt avtalen ersattes de av ett nytt avtal som ingicks den 30 september 1997 mellan detta bolag och socialförsäkringsmyndigheten (nedan kallat avtalet av den 30 september 1997). Betalningen gällde ett belopp på 3 510 387 323 ESP, vilket motsvarade de utestående sociala avgifterna för perioden februari 1991–februari 1997, jämte dröjsmålsränta på 615 056 349 ESP, och skulle utföras under en tioårsperiod. Under de två första åren var det endast räntan, beräknad [enligt] en årlig räntesats på 7,5 procent, som skulle betalas. Under de följande åren omfattade betalningarna både kapitalbelopp och ränta. I april 1998 hade Sniace återbetalat 216 118 863 ESP inom ramen för avtalet av den 30 september 1997.

- 13 Den 4 juli 1996 sände [Lenzing] ett klagomål till kommissionen. Klagomålet gällde en rad statliga stöd som skulle ha beviljats Sniace under flera år sedan slutet av 80-talet. Sökanden lämnade ytterligare uppgifter till kommissionen genom skrivelser av den 26 november och den 9 december 1996. De spanska myndigheterna inkom med yttrande genom skrivelse av den 17 februari 1997.

...

- 16 Genom skrivelse av den 7 november 1997 meddelade kommissionen den spanska regeringen att den beslutat inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget (nu artikel 88.2 EG) beträffande en del av det påstådda stöd som [Lenzing] anmält. Det gällde bland annat avtalen av den 5 november 1993 och av den 31 oktober 1995 samt 'underlåtenheten att kräva in sociala avgifter sedan 1991'. Kommissionen anmodade den spanska regeringen att inkomma med yttrande. Genom offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 14 februari 1998 (EGT C 49, s. 2) underrättades de övriga medlemsstaterna och de berörda parterna om att detta förfarande inletts och anmodades att lämna synpunkter. Den spanska regeringen avgav yttrande genom skrivelse av den 19 december 1997. Berörda intressenter, däribland [Lenzing] genom skrivelse av den 27 mars 1998, yttrade sig, vilka yttranden den spanska regeringen bemötte genom skrivelse av den 24 juni 1998. Genom skrivelse av den 16 april 1998 besvarade sistnämnda regering de frågor som kommissionen ställt i skrivelse av den 23 februari 1997.

- 17 Den 28 oktober 1998 fattade kommissionen [beslutet av den 28 oktober 1998].

18 Genom beslutet föreskrev kommissionen följande:

'Artikel 1

Nedan beskrivna statliga stöd som Spanien har beviljat till förmån för [Sniace] är oförenligt med den gemensamma marknaden:

- a) I samma utsträckning som räntesatsen låg under marknadsnivån, ett avtal av den 8 mars 1996 (såsom det ändrats genom avtal av den 7 maj 1996) mellan Sniace och [socialförsäkringsmyndigheten], om omläggning av skulder med ett kapital på 2 903 381 848 spanska pesetas, åter ändrat genom avtal av den 30 september 1997 för senareläggning av skulder med ett kapital på 3 510 387 323 pesetas.

- b) I samma utsträckning som räntesatsen låg under marknadsnivån, avtal av den 5 november 1993 respektive den 31 oktober 1995 mellan Sniace och [Fogasa] omfattande 1 362 708 700 spanska pesetas respektive 339 459 878 pesetas (inbegripet ränta).

De övriga inslag som var föremål för förfarandet som inleddes enligt artikel [88.2 EG] (en lånegaranti på totalt 1000 miljoner [ESP] som godkänkts genom lag 7/93, det sätt på vilket finansieringen ordnades för det planerade bygget av en behandlingsanläggning för utsläpp och delvis annullering av skulder enligt beslut av de kommunala myndigheterna i Torrelavega) utgör inte stöd och vad dessa beträffar kan förfarandet avslutas. ... Beträffande de obetalda miljöavgifterna för perioden 1987–1995 kommer kommissionen att vid ett senare lämpligt tillfälle fatta ett separat beslut.

Artikel 2

1. Spanien skall vidta nödvändiga åtgärder för att återkräva av stödmottagaren det olagligt beviljade stöd som avses i artikel 1. ...'

19 Genom ansökan som ingavs till domstolens kansli den 24 december 1998 väckte Konungariket Spanien talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 28 oktober 1998 (mål C-479/98). Det målet vilandeförklarades en första gång genom beslut av domstolens ordförande av den 23 februari 1999 i avvaktan på att dom skulle meddelas i domstolens mål C-342/96, Spanien mot kommissionen, där likartade frågor behandlades.

...

21 Den 29 april 1999 meddelade domstolen dom i mål C-342/96 (REG 1999, s. I-2459) (nedan kallad Tubacex-domen). Domstolen konstaterade för det första att Fogasa inte beviljade lån till konkurs- eller krisdrabbade företag, utan tillmötesgick alla berättigade ansökningar från arbetstagare genom att betala ut kontanta medel och sedan kräva tillbaka dessa från företagen. Domstolen tillade att Fogasa kunde ingå återbetalningsavtal som innebar att skuldbeloppet kunde fördelas eller delas upp och att socialförsäkringsmyndigheten på samma sätt kunde avtala om fördelning eller uppdelning av betalningen av skulder avseende sociala avgifter. Domstolen påpekade sedan att staten inte hade betett

sig som en offentlig investerare vars ingripande skall jämföras med en privat investerares uppförande, vilken placerar sitt kapital i syfte att få avkastning på mer eller mindre kort sikt, utan snarare som 'en offentlig borgenär som, i likhet med en privat borgenär, försöker återfå de belopp som han har att utkräva och som i det syftet ingår avtal med gäldenären, enligt vilka det totala skuldbeloppet skall fördelas eller delas upp i syfte att underlätta återbetalningen av skulden' (punkt 46). Domstolen angav att de aktuella avtalen ingicks på grund av att det redan tidigare förelåg en skyldighet enligt lag för Tubacex att återbetala de löner som utbetalats av Fogasa och att betala skulderna avseende sociala avgifter. Avtalen medförde således inte några nya skulder för Tubacex gentemot de offentliga myndigheterna (punkt 47). Domstolen förklarade slutligen att '[d]en ränta som är tillämplig på denna typ av fordringar är i normalfallet den som är avsedd att ersätta skada som borgenärerna orsakats på grund av gäldenärens dröjsmål med att fullgöra skyldigheten att betala sin skuld, nämligen dröjsmålsränta' och att '[i] fall räntesatsen för dröjsmålsräntan på skulder till en offentlig borgenär skulle skilja sig från den som används för skulder till en privat borgenär, skall denna sistnämnda räntesats gälla om den är högre än den förstnämnda' (punkt 48). Mot bakgrund härav ogiltigförklarade domstolen beslut 97/21 'eftersom de åtgärder som vidtagits av Konungariket Spanien till förmån för Tubacex i detta beslut förklaras vara oförenliga med artikel [87 EG], på grund av att den räntesats om 9 procent som har tillämpats på belopp som det sistnämnda företaget var skyldigt [Fogasa] och [socialförsäkringsmyndigheten] är lägre än de marknadsmässiga räntesatserna'.

...

- 23 Efter Tubacex-domen omprövade kommissionen beslutet av den 28 oktober 1998. Genom skrivelse av den 16 februari 2000 meddelade kommissionen den spanska regeringen att den beslutat inleda ett förfarande enligt artikel 88.2 EG angående de 'inslag av stöd ... som bedömts oförenliga med den gemensamma marknaden och som anges i artikel 1 i beslutet av [den 28 oktober 1998]' och anmodade regeringen att inkomma med yttrande. ...

- 24 Den 20 september 2000 antog kommissionen det omtvistade beslutet.

...

26 [I detta beslut] fann kommissionen ... att 'återbetalningsavtalen mellan Fogasa och Sniace, och skuldomläggningsavtalet mellan socialförsäkringsmyndigheten och Sniace inte utgör statligt stöd' (skäl 31) och att 'det [var] lämpligt att ändra beslut[et] [av den 28 oktober 1998]' (skäl 32).

27 Genom det omtvistade beslutet föreskrev kommissionen följande:

'Artikel 1

Beslut[et] av den 28 oktober 1998] ändras på följande sätt:

1. Första delen av artikel 1 fram till och med b) ersätts med: Nedan beskrivna statliga stöd som Spanien har vidtagit till förmån för [Sniace] utgör inte statligt stöd:

a) Avtalet av den 8 mars 1996 (såsom det ändrats genom avtal av den 7 maj 1996) mellan Sniace och socialförsäkringsmyndigheten om omläggning av skulder med ett kapital på 2 903 381 848 [ESP] (17 449 676,34 euro),

åter ändrat genom ett avtal av den 30 september 1997 om omläggning av skulder med ett kapital på 3 510 387 323 [ESP] (21 097 852,72 euro).

- b) Avtalen av den 5 november 1993 och den 31 oktober 1995 mellan Sniace och [Fogasa] för 1 362 708 700 [ESP] (8 190 044,23 euro) respektive 339 459 878 [ESP] (2 040 194,96 euro).

2. Artikel 2 upphävs.

...'

...

29 Genom beslut av den 4 december 2000 beslutade domstolens ordförande att mål C-479/98 skulle avskrivas.”

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- 3 Lenzing väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 februari 1999, talan om delvis ogiltigförklaring av beslutet av den 28 oktober 1998. Efter det att kommissionen antagit det omtvistade beslutet inkom Lenzing med yttrande genom skrivelse som registrerades vid förstainstansrättens kansli den

12 februari 2001, i vilken det bland annat omformulerat sina yrkanden till att avse att förstainstansrätten skulle ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet i den mån det i denna föreskrivs att underlåtenheten att kräva betalning för de fordringar, dröjsmålsavgifter och räntor som skulle erläggas till socialförsäkringsmyndigheten, avtalen av den 8 mars 1996, den 7 maj 1996 och den 30 september 1997, underlåtenheten att kräva betalning för de fordringar och dröjsmålsräntor som skulle erläggas till Fogasa, liksom avtalen av den 5 november 1993 och den 31 oktober 1995, inte utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

- 4 I den överklagade domen underkände förstainstansrätten till att börja med den invändning om rättegångshinder som Konungariket Spanien och kommissionen hade framfört. Rätten slog bland annat fast att Lenzing skulle anses vara personligen berört av det omtvistade beslutet.
- 5 I detta avseende påpekade förstainstansrätten i punkt 73 i den överklagade domen att andra personer än dem som ett beslut är riktat till enligt fast rättspraxis kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett sådant beslut är riktat till.
- 6 I punkt 74 i den överklagade domen underströk förstainstansrätten att när det mera specifikt gäller statliga stöd har, förutom det stödmottagande företaget, även företag som konkurrerar med det företaget, vilka har varit aktiva under ett formellt granskningsförfarande enligt artikel 88.2 EG, erkänts vara personligen berörda av ett kommissionsbeslut att avsluta detta förfarande med avseende på ett enskilt stöd (nedan kallat formellt granskningsförfarande), förutsatt dock att deras ställning på marknaden väsentligt påverkas av den stödåtgärd som det omtvistade beslutet avser (dom av den 28 januari 1986 i mål 169/84, COFAZ m.fl. mot kommissionen, REG 1986, s. 391, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 8, s. 421).

- 7 Vad för det första gäller Lenzings deltagande i det formella granskningsförfarandet konstaterade förstainstansrätten i punkterna 77–79 i den överklagade domen att Lenzing låg bakom det klagomål som givit upphov till att förfarandet inleddes och att det aktivt deltagit däri genom att inge detaljerade yttranden.
- 8 Vad för det andra avser den skada som åsamkats Lenzings konkurrensställning, erinrade förstainstansrätten i punkt 80 i den överklagade domen om att det är tillräckligt att sökanden, under det skede av rättegången som avser frågan om upptagande till sakprövning, på ett relevant sätt anger grunderna för varför kommissionens beslut kan skada deras berättigade intressen genom att påtagligt inverka på deras ställning på den ifrågavarande marknaden.
- 9 Förstainstansrätten bedömde sedan, i punkterna 81–91 i den överklagade domen, de argument som Lenzing anfört i syfte att styrka skadan på deras marknadsställning. Dessa punkter har följande lydelse:

”81 Förstainstansrätten konstaterar i förevarande fall att [Lenzing] i sin ansökan har framhävt det förhållandet att det påstådda stödet skadat dess konkurrensställning på viskosfibermarknaden och att stöden gjorde att Sniace kunde förbli verksamt på konstgjord väg, medan denna marknad kännetecknas av ett begränsat antal producenter, hård konkurrens och stor överkapacitet.

82 För att visa överkapaciteten har sökanden uttryckligen hänvisat till vissa sidor ur det yttrande som [Lenzing] presenterade den 27 mars 1998 efter att [det formella granskningsförfarandet] inletts och som bilagts ansökan. Dessa sidor innehåller uppgifter om konsumtion, produktion och produktionskapacitet vad gäller viskosfiber i gemenskapen för åren 1992–1997, vilka uppgifter kommer från Comité international du rayon et des fibres synthétiques (CIRFS).

- 83 Dessutom hänvisade [Lenzing] vid förhandlingen till vissa uppgifter i sitt klagomål av den 4 juli 1996, vilka också bilagts ansökan. I detta klagomål lämnade [Lenzing] uppgifter om viskosfibermarknaden, identifierade de viskosproducenter som då var verksamma på marknaden genom att ge en uppskattning om deras respektive produktionskapacitet och lämnade närmare uppgifter om de viskosfiberkvantiteter som Sniace sålt under åren 1991–1995, varvid åtskillnad särskilt gjorts mellan de kvantiteter som sålts i Spanien och de som exporterats till Italien.
- 84 Kommissionen har inte framfört någon uppgift som innebär att [Lenzings] uppgifter kan ifrågasättas. Kommissionen har tvärtom medgett, såväl i sin invändning om rättegångshinder som i beslutet av den 28 oktober 1998 att viskosfibermarknaden är drabbad av överkapacitet. I punkt 74 i det beslutet angav kommissionen uttryckligen följande: 'Sniace är verksamt inom en minskande sektor där en del av företagens konkurrenter har rationaliserat sin kapacitet. Produktionen av de berörda fibrerna inom [Europeiska Ekonomiska Samarbetsområdet] har sjunkit från 760 000 ton år 1992 till 684 000 ton år 1997 (en minskning på 10 procent). Under samma period sjönk konsumtionen med 11 procent. Graden av kapacitetsutnyttjande var under samma period i genomsnitt cirka 84 procent — en låg siffra för en så kapitalintensiv sektor'.
- 85 Det skall dessutom understrykas att kommissionen såväl i beslutet av den 28 oktober 1998 (skäl 80) som i det [omtvistade] beslutet (skäl 29) har medgett att Sniaces betydande ekonomiska svårigheter allvarligt äventyrat dess överlevnadschanser och att om socialförsäkringsmyndigheten hade krävt in sina fordringar genom indrivning skulle detta kunna ha lett till att detta bolag fick lägga ned. Med hänsyn till det mycket begränsade antalet producenter på denna marknad och den produktionsöverkapacitet som fanns på denna skulle det få påtagliga verkningar på de återstående producenternas konkurrensställning om Sniace försvann eftersom överskotts kapaciteten skulle minska och deras marknadssituation förbättras. Sniace var visserligen inte en av de största

viskosfiberproducenterna i gemenskapen, men dess marknadsställning var långtifrån obetydlig. Det skall således påpekas att kommissionen i skäl 9 i beslutet av den 28 oktober 1998 angav att Sniaces produktionskapacitet avseende viskosfiber '[uppgår till närmare] 32 000 ton (cirka 9 procent) av kapaciteten i EU'.

- 86 Förstainstansrätten finner att dessa omständigheter är av sådan art att det kan fastslås att [Lenzings] marknadsställning väsentligt påverkas av det [omtvistade] beslutet.
- 87 Dessutom har [Lenzing] betonat att det påstådda stödet gjorde det möjligt för Sniace att sälja sina varor i gemenskapen till priser som var cirka 20 procent lägre än dess konkurrenters genomsnittliga priser. Till stöd för detta påstående har [Lenzing] hänvisat till uttalanden av bolagen Courtauld plc och Säteri, omnämnda i skälen 15 och 17 i beslutet av den 28 oktober 1998. I sin replik kompletterade [Lenzing] detta påstående genom att uttryckligen hänvisa till sin skrivelse av den 18 juni 1997 som bilagts ansökan, i vilken [Lenzing] lämnade kommissionen ytterligare uppgifter om den europeiska viskosfibermarknaden. I skrivelsen fanns tabeller vilka bland annat visade, för åren 1989–1996, de kvantiteter viskosfiber och modalfiber som Sniace och sökanden levererat i Spanien liksom de kvantiteter som Sniace och de österrikiska producenterna levererat i Frankrike och Italien. Den nämnda skrivelsen innehåller även uppgifter om de importpriser som Sniace och andra producenter tillämpat i Frankrike och Italien 1989–1996. Dessutom har [Lenzing] till sin replik bilagt tabeller där samma uppgifter för åren 1997 till mitten av 2001 återfinns. Av dessa olika uppgifter framgår att Sniaces priser i de flesta fall, med undantag för producenter från Östeuropeiska länder, var lägre än de övriga europeiska producenternas.
- 88 Kommissionen har inte bestritt att Sniace har sålt sina varor till lägre priser än dess europeiska konkurrenter. Kommissionen har endast anfört att den allmänna sänkningen av prisnivån på mer än 30 procent som noterats på marknaden mellan 1990 och 1996 inte är en följd av att det påstådda stödet

beviljats Sniace utan av externa faktorer, däribland import från Asien. Det kan även påpekas att det i den artikel ur facktidskriften *European Chemical News* som kommissionen bilagt till sin invändning om rättegångshinder, anges att 'observatörer på marknaden bekräftar att Sniace alltså har en negativ inverkan på priser som är mer omfattande än dess svaga kapacitet om man talar om marknadsställning'.

- 89 Det kan således inte uteslutas att de påstådda stödåtgärderna, varav några av kommissionen själv har kvalificerats såsom innebärande en 'betydande fördel' (skäl 80 i beslutet av den 28 december 1998) har gjort det möjligt för Sniace att sälja sina varor till priser som understiger dess konkurrenters, däribland [Lenzings].
- 90 Kommissionens argument att [Lenzing] under de aktuella åren visat gott resultat och ökat sin produktion saknar slutligen relevans. En väsentlig inverkan på den berördes marknadsställning behöver nämligen inte ta sig uttryck i en minskad lönsamhet, att dess marknadsandel minskar eller i förluster. Frågan i detta sammanhang är huruvida den berörde skulle ha befunnit sig i en mer gynnsam situation om det beslut han yrkar skall ogiltigförklaras inte fanns. Såsom [Lenzing] med rätta understrukit kan detta mycket väl täcka det fall att den sistnämnde fått mindre vinst på grund av att offentliga myndigheter beviljat en av dess konkurrenter en förmån.
- 91 Av det ovan anförda följer att [Lenzing] på relevant sätt angett varför det ifrågasatta beslutet kan skada dess rättmätiga intressen genom att väsentligt påverka dess marknadsställning. [Lenzing] skall därför anses vara personligen berörd av det [omtvistade] beslutet."

- 10 Vad gäller målet i sak biföll förstainstansrätten talan vad gäller Lenzings grund att kommissionen åsidosatt artikel 87.1 EG genom att ha tillämpat kriteriet privat borgenär på ett felaktigt sätt.
- 11 Enligt förstainstansrätten hade kommissionen nämligen gjort sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning när den fann att socialförsäkringsmyndighetens och Fogasas kritiserade agerande uppfyllde kriteriet privat borgenär. Förstainstansrättens resonemang i detta hänseende har följande lydelse i punkterna 154–160 i den överklagade domen:

”154 Av det [omtvistade] beslutet och kommissionens inlagor framgår att kommissionen av tre skäl anser att socialförsäkringsmyndigheten och Fogasa i förevarande fall agerat som en privat borgenär.

155 Kommissionen har för det första jämfört dessa två organs agerande med Sniaces privata borgenärs agerande. Kommissionen har huvudsakligen grundat sig på att socialförsäkringsmyndigheten och Fogasa, som utnyttjat sin rätt att avstå, inte deltagit i avtalet av oktober 1996 och att de följaktligen, till skillnad från de privata borgenärerna, inte har satt ned sina fordringsbelopp med 40 procent. ...

156 Denna första jämförelse är uppenbart felaktig. Socialförsäkringsmyndigheten och Fogasa befann sig i en annan situation än Sniaces privata borgenärer. Förstainstansrätten erinrar härvid om att dessa organ utnyttjade en rätt att avstå, att deras fordringar var prioriterade och att de hade vissa garantier, nämligen handpanträtt i socialförsäkringsmyndighetens fall och fastighetspant i Fogasas fall. ...

- 157 Kommissionen har för det andra åberopat att Banesto inte vidtagit utsökningsåtgärder beträffande sina fordringar trots att säkerhet ställts för dem i form av fastighetspant ...
- 158 Förstainstansrätten konstaterar att det är uppenbart att den andra jämförelsen inte är mer övertygande än den första. Det finns inga uppgifter i handlingarna i målet som tyder på att Banesto befann sig i en situation som var jämförbar med socialförsäkringsmyndighetens och Fogasa situation. Det kan härvid anmärkas att det i handlingarna i målet inte finns någon uppgift, inte ens någon kortfattad sådan, om omständigheterna bakom bankens beslut att inte driva in sina fordringar. ...
- 159 Kommissionen har för det tredje påstått att socialförsäkringsmyndigheten och Fogasa, genom att ingå de aktuella omlägnings- och återbetalningsavtalen, 'försökte maximera indrivningen utan att lida några ekonomiska förluster' (skäl 30 i [det omtvistade beslutet]). I skäl 29 i [det omtvistade beslutet] angav kommissionen beträffande socialförsäkringsmyndigheten, med hänvisning till sitt beslut av den 28 oktober 1998, att '[detta organ] agerade ... på ett sätt som skulle maximera möjligheterna att få tillbaka skulden genom att inte avancera till exekution, vilket eventuellt hade tvingat fram en likvidation av företaget'.
- 160 Förstainstansrätten konstaterar att dessa påståenden inte har styrkts på något sätt. De står i direkt strid med kommissionens upprepade påståenden att socialförsäkringsmyndigheten och Fogasa hade prioriterade fordringar och tillräckliga säkerheter och att de därför inte hade anledning att driva in sina fordringar. Vidare förfogade kommissionen inte över tillräckliga uppgifter för att med full kännedom om sakomständigheterna kunna bedöma Sniaces avkastning och lönsamhet på sikt. Det skall härvid påpekas att Konungariket Spanien, anmodad av förstainstansrätten inom ramen för en processlednings-

åtgärd ... att ge in Sniaces resultatutveckling (omsättning, vinst och förlust) och skuldsättning för 1991–2000, medgav att konungariket inte förfogade över sådana uppgifter. Under sådana förhållanden kan inte kommissionens påstående godtas att 'den spanska regeringen ... på tillförlitligt sätt har försäkrat svaranden att organen för social trygghet agerat i syfte att bevara de rättigheter den hade gentemot Sniace'. Därtill kommer att kommissionen inte förfogade över någon tillförlitlig och realistisk omstruktureringsplan beträffande Sniace. ...”

- 12 Mot denna bakgrund slog förstainstansrätten i punkt 162 i den överklagade domen fast att talan skulle bifallas på den första grunden, att artikel 1.1 i det omtvistade beslutet därför skulle ogiltigförklaras, och att anledning saknades att pröva Lenzings andra grund.

Parternas yrkanden

- 13 Konungariket Spanien har i överklagandet yrkat att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen,
- bifalla de yrkanden som framställdes i första instans, och således avvisa talan eller, i andra hand, ogilla den, och
- förplikta Lenzing att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till överklagandet.

14 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

- upphäva den överklagade domen,
- bifalla de yrkanden som framställdes i första instans, och
- förplikta Lenzing att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till överklagandet.

15 Lenzing har yrkat att domstolen skall

- ogilla överklagandet,
- bifalla de yrkanden som Lenzing framställde i första instans, och
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till överklagandet och förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till förfarandet i första instans.

Överklagandet

16 Konungariket Spanien har till stöd för sitt överklagande anfört två grunder. Den första grunden avser frågan huruvida den talan som Lenzing väckt vid förstainstansrätten kan tas upp till prövning, medan den andra grunden gäller den felaktiga tolkning som förstainstansrätten gjort av kriteriet privat borgenär.

Den första grunden

Parternas argument

- 17 Konungariket Spanien har för det första gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning då den fann att Lenzing var personligen berört av det omtvistade beslutet i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.
- 18 Den spanska regeringen har inledningsvis och med hänvisning till domen i det ovannämnda målet COFAZ m.fl. mot kommissionen anfört att förstainstansrätten, tvärtemot de krav som framgår av gemenskapens rättspraxis, kommit till denna slutsats enbart med stöd av den roll som Lenzing spelat under det formella granskningsförfarandet, utan att undersöka, eller i vart fall genom att på fel sätt undersöka, huruvida företags marknadsställning påverkats väsentligt genom det omtvistade beslutet.
- 19 I detta avseende har de spanska myndigheterna påpekat att de åtgärder som Fogasa och socialförsäkringsmyndigheten vidtagit mot Sniace, en liten operatör med runt 10 procent av marknadsandelarna, inte på något sätt riskerade att skada Lenzing, som är ett företag som ingår i en koncern som hör till de största viskosfiberproducenterna i gemenskapen. Under den ifrågavarande perioden ökade både Lenzings marknadsandelar och dess vinst.
- 20 Förstainstansrätten kan emellertid inte ha känt till dessa omständigheter, eller så ansåg den att de saknar relevans, varför den i stället beaktat de omständigheter som inte kännetecknar Lenzings situation på marknaden, utan Sniaces, såsom till exempel detta företags överlevnad med hjälp av de ifrågavarande stödåtgärderna

eller nivån på de priser som företaget tillämpat. Förstainstansrätten har således urholkat kraven i rättspraxis avseende verklig och faktisk inverkan på det klagande företags konkurrensställning.

- 21 Den spanska regeringen har sedan anklagat förstainstansrätten för att i huvudsak ha baserat sitt resonemang på påståendet att Lenzing vidkännts en minskad vinst på grund av att Sniace upprätthållits på marknaden. Även om Lenzing faktiskt lidit en sådan minskad vinst, skulle detta inte ensamt vara tillräckligt för att uppfylla villkoret avseende påtaglig skada på den berördes marknadsställning. Såsom förstainstansrätten slagit fast utesluter kravet på en sådan skada dessutom att det kan presumeras att en vinstminskning inträffar.
- 22 Enligt de spanska myndigheterna har vinsten hursomhelst inte minskat för Lenzing, vilket bekräftas av den omständigheten att den globala situationen för företaget har förbättrats under den ifrågavarande perioden. Myndigheterna har slutligen påpekat att de ifrågavarande åtgärderna inte bestått av att kapital tillfördes Sniace, utan av att avtal slöts om återbetalning av skulder med ränta, vilket medförde att detta företag fick en ny kostnad. Det kan således inte påstås att Sniaces konkurrenter nödvändigtvis skulle befinna sig i en bättre situation om dessa åtgärder inte hade vidtagits.
- 23 Kommissionen har tillagt att det av gemenskapens rättspraxis framgår att det ankommer på den klagande konkurrenten att på ett relevant sätt ange dels de negativa återverkningar som ett beviljande av ett stöd har inneburit för konkurrenten i faktiskt och personligt hänseende, dels graden av skada på konkurrentens marknadsställning. När förstainstansrätten slog fast att Lenzing var personligen berört av det omtvistade beslutet, har den, genom att endast stödja sig på allmänna uppgifter om marknaden och de effekter som andra konkurrenter känt

av, misstolkat dessa krav vad gäller bevisbördan för en sådan skada. Lenzing har för övrigt under förfarandet vid förstainstansrätten inte, trots att det flera gånger uppmanats att göra så, kunnat visa upp något enda exempel på att det lidit skada till följd av de ifrågavarande stödåtgärderna. Tvärtom har dess resultat under den avsedda perioden oavbrutet och avsevärt förbättrats.

- 24 Lenzing anser å andra sidan att förstainstansrätten med rätta slagit fast att det var personligen berört av det omtvistade beslutet. Företaget har nämligen, i enlighet med kraven i gemenskapens rättspraxis, på ett detaljerat och övertygande sätt bevisat att dess marknadsställning, mot bakgrund av sådana omständigheter som Sniaces marknadsandel, dess fortsatta verksamhet på en marknad kännetecknad av överkapacitet och ett lågt antal konkurrenter eller till och med detta företags användande av artificiellt låga priser, har lidit påtaglig skada. Det skulle således vara inkorrekt att hävda att förstainstansrätten i detta avseende endast har beaktat en påstådd minskad vinst. I vart fall skulle denna omständighet helt klart vara relevant i samband med en prövning av den skada som Lenzings konkurrensställning åsamkats, i den mån som företaget säkerligen skulle gynnas av en konkurrent mindre på en sådan marknad som är i fråga i det förevarande målet. De resterande företagen skulle nämligen kunna tillgodogöra sig de frigjorda marknadsandelarna och utnyttja sin överkapacitet.
- 25 Förekomsten av en konkret skada på Lenzings konkurrensställning skulle kunna bekräftas genom ett antal omständigheter, närmare bestämt det direkta konkurrensförhållandet mellan de båda företagen på samma geografiska marknader och i förhållande till samma kunder, Sniaces erövring av nya marknadsandelar under den ifrågavarande perioden, den omständigheten att den ifrågavarande åtgärden utgör ett stöd till företagets drift vilket haft särskilt restriktiva effekter på konkurrensen, eller slutligen de kostnader och åtaganden som Lenzing haft i samband med det formella granskningsförfarandet.
- 26 Lenzing har bland annat understrukit att Konungariket Spanien och kommissionen grundat sina argument på en överdrivet restriktiv tolkning av gemenskapens rättspraxis och, i synnerhet, på domen i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot

kommissionen. Denna rättspraxis begränsar sig nämligen till att kräva att den klagande konkurrenten visar att dess marknadsställning "kan" påverkas av det statliga stödet, och kräver således inte att företaget uppvisar en "verklig och faktisk skada", vilket skulle innebära en överdriven bevisbörda för konkurrenterna till en sådan stödmottagare.

- 27 I sin svarsskrivelse har kommissionen slutligen gett en överdrivet positiv bild av Lenzings ekonomiska situation under den ifrågasatta perioden i syfte att minimera effekterna av det ifrågasatta stödet. Denna bild motsägs för övrigt av vissa uppgifter i de handlingar som kommissionen själv använt i samband med förfarandet vid förstainstansrätten.

Domstolens bedömning

- 28 Som första grund har Konungariket Spanien, med stöd av kommissionen, gjort gällande att de omständigheter som förstainstansrätten har ansett kunna utgöra bevis för att Lenzings marknadsställning påtagligt skadats inte är tillräckliga för att den slutsatsen skall kunna dras att en sådan skada verkligen föreligger.
- 29 Domstolen erinrar inledningsvis om att varje fysisk eller juridisk person enligt artikel 230 fjärde stycket EG får väcka talan mot ett beslut riktat till en annan person bara om det berör honom direkt och personligen.
- 30 Enligt domstolens fasta rättspraxis kan andra personer än dem som ett beslut är riktat till göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en

faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett dylikt beslut är riktat till (se, bland annat, dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen, REG 1993, s. I-2487, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 14, s. 201, och av den 13 december 2005 i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, REG 2005, s. I-10737, punkt 33).

- 31 Vad närmare bestämt gäller området för statligt stöd kan andra personer än dem som ett beslut är riktat till, och vilka ifrågasätter det beslut som innehåller bedömningen av stödet, anses som personligen berörda av detta beslut när deras marknadsposition påtagligt påverkas av det stöd som är föremål för prövning i det aktuella beslutet (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda målen Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkterna 22–25, och kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkterna 37 och 70).
- 32 Vad gäller bedömningen av en sådan skada har domstolen kunnat fastställa att den enda omständigheten att det omtvistade beslutet kan ha en viss påverkan på de existerande konkurrensförhållandena på den relevanta marknaden, och att företaget i fråga befinner sig i vilket konkurrensförhållande som helst till det företag som beslutet riktar sig till, i vart fall inte är tillräckligt för att detta företag skall kunna anses vara personligen berört av detta beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 december 1969 i de förenade målen 10/68 och 18/68, Eridania m.fl. mot kommissionen, REG 1969, s. 459, punkt 7, och beslut av den 21 februari 2006 i mål C-367/04 P, Deutsche Post och DHL Express mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 40).
- 33 Ett företag kan således inte enbart åberopa den omständigheten att det konkurrerar med det stödmottagande företaget utan skall dessutom visa att det befinner sig i en konkret situation som försätter det i en ställning som motsvarar den som gäller för den person som ett beslut är riktat till (dom av den 23 maj 2000 i mål C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. I-3659, punkt 41, och beslutet i det ovannämnda målet Deutsche Post och DHL mot kommissionen, punkt 41).

- 34 I motsats till vad Konungariket Spanien och kommissionen har hävdad framgår det emellertid inte av domstolens rättspraxis att den i jämförelse med övriga ekonomiska aktörer särskilda ställning som är kännetecknande för andra personer än dem som ett beslut är riktat till, i den mening som avses i domen i det ovannämnda målet Plaumann mot kommissionen, nödvändigtvis borde framgå av sådana omständigheter som en avsevärd minskning av omsättningen, en icke försumbar ekonomisk förlust, eller en betydande minskning av marknadsandelar till följd av att det ifrågavarande stödet beviljades.
- 35 Såsom generaladvokaten påpekat i punkterna 43–45 i sitt förslag till avgörande kan beviljandet av stöd skada en operatörs konkurrensställning även på andra sätt, bland annat genom att det provoceras fram en minskad vinst eller en mer negativ utveckling än vad som hade varit fallet om ett sådant stöd inte hade beviljats. På samma sätt kan graden av en sådan skada variera på grundval av ett stort antal omständigheter såsom, bland annat, den aktuella marknadens struktur eller karaktären av det ifrågavarande stödet. Förekomsten av vissa omständigheter som tyder på minskad handel eller omsättning är således inte tillräckligt för att styrka en påtaglig skada på en konkurrens marknadsställning.
- 36 Det kan förresten inte uteslutas att ett företag i vissa fall lyckas undvika eller i vart fall begränsa en sådan skada, genom att till exempel spara eller slå sig in på mer lönsamma marknader. För det fall att den spanska regeringens och kommissionens argumenteringar godtogs, skulle detta leda till en tolkning av artikel 230 fjärde stycket EG enligt vilken ett företag under dessa omständigheter riskerade att inte anses uppfylla kraven för att kunna väcka talan mot ett beslut som innehåller en bedömning av det ifrågavarande stödet, trots att företaget påverkats påtagligt av det statliga stöd som beviljats en konkurrent.
- 37 I förevarande fall framgår det av punkterna 81–90 i den överklagade domen att förstainstansrätten inte nöjt sig med att allmänt lyfta fram förekomsten av ett konkurrensförhållande mellan Lenzing och Sniace, utan baserat sina slutsatser

avseende den skada som åsamkats Lenzings marknadsställning på ett antal omständigheter som detta senare företag påvisat. Dessa visar i huvudsak det besynnerliga i konkurrenssituationen på viskosfibermarknaden, kännetecknad av ett strikt begränsat antal producenter och stor överproduktion, omfattningen av de störningar som orsakas av att ett stöd beviljas ett företag på en sådan marknad, och effekten av detta stöd på de prisnivåer som Sniace tillämpar.

- 38 Förstainstansrätten har, i punkt 85 i den överklagade domen, med rätta och av de skäl som generaladvokaten redovisat i punkterna 45 och 46 i sitt förslag till avgörande, funnit att upprätthållandet av en aktör på en marknad som uppvisar sådana kännetecken som är typiska för viskosfibermarknaden, kännetecken som inte bestritts av den spanska regeringen, kan få synnerligen påtagliga verkningar på ställningen för aktörens konkurrenter.
- 39 På samma sätt skiljer sig bland annat Lenzings situation tydligt från den som gett upphov till domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkt 72, i vilken domstolen slog fast att konkurrenstillningen för medlemmarna i den sökande organisationen inte påverkats väsentligt i det förevarande fallet, eftersom ett stort antal aktörer, närmare bestämt samtliga jordbrukare inom Europeiska unionen, skulle kunna betraktas som konkurrenter till mottagare av det aktuella markförvärvsprogrammet.
- 40 Domstolen konstaterar dessutom att Konungariket Spanien och kommissionen inte har företett några omständigheter för domstolen som visar att de bevis som lagts fram för förstainstansrätten har missuppfattats eller att denna senare dragit felaktiga slutsatser avseende handlingarna i målet, vilket skulle kunna ifrågasätta dess självständiga bedömning av omständigheterna vad gäller den skada som åsamkats Lenzings marknadsställning.

- 41 Slutligen kan förstainstansrätten inte heller klandras för att, såsom kommissionen har gjort gällande, ha åsidosatt bestämmelserna om fördelning av bevisbördan. I detta avseende räcker det att påpeka att förstainstansrätten i punkt 80 i den överklagade domen, i enlighet med de krav som framgår av domen i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkt 28, har framhållit att det endast ankommer på Lenzing att på ett relevant sätt ange grunderna för att kommissionens beslut kan skada dess berättigade intressen genom att påtagligt inverka på deras ställning på den ifrågasatt marknaden. Av de skäl som återges i punkterna 34–39 i den överklagade domen skall de omständigheter som Lenzing åberopat och förstainstansrätten prövat, anses kunna bevisa en sådan skada.
- 42 Mot bakgrund av ovanstående kan talan inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

- 43 Genom sin andra grund har Konungariket Spanien gjort gällande att förstainstansrätten gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning då den baserat sig på en felaktig tolkning av kriteriet privat borgenär.
- 44 I den överklagade domen har förstainstansrätten felaktigt antagit dels att beviljandet av en skuldomläggning i sig inte är förenligt med kriteriet privat borgenär, dels att en privat borgenär när ett skuldomläggningsavtal inte efterkoms alltid och nödvändigtvis väljer att söka utmätning för sina fordringar. Denna inställning är inte förenlig

med rättspraxis och, i synnerhet, inte med domstolens dom i målet Tubacex, eller med förstainstansrättens dom av den 11 juli 2002 i mål T-152/99, HAMSA mot kommissionen (REG 2002, s. II-3049), i vilka skuldomläggningsåtgärder eller till och med skuldnedsättning uttryckligen ansågs vara fullt förenliga med kriteriet privat borgenär.

45 I detta avseende har de spanska myndigheterna påpekat att bedömningen av sådana åtgärder alltid skall utföras på grundval av omständigheterna i varje enskilt fall. Förstainstansrätten har underlåtit att beakta en hel rad omständigheter och faktorer som tillsammans tyder på att de båda spanska offentliga myndigheterna fattat ett adekvat beslut, som överensstämmer med en privat borgenärs beteende, när det gäller deras krav på betalning av deras fordringar. Den spanska regeringen har bland annat hänvisat till att likvideringen av Sniace, på grund av en eventuell utmätning, medfört nya skulder till Fogasa, genom utbetalning av löner och andra ersättningar till uppsagda arbetstagare, att tillräcklig garanti fanns för skuldbeloppet och att det därpå debiterades en ränta enligt lagstadgad räntesats, att företaget redan hade återbetalat en del av sina skulder och inte hade ådragit sig nya samt att andra borgenärer inte hade krävt betalning för sina fordringar.

46 Konungariket Spanien har vidare anfört att förstainstansrättens resonemang i punkt 146 i den överklagade domen är motsägelsefullt. Förstainstansrätten har å ena sidan konstaterat att Fogasas ingripande, i enlighet med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens, inte i sig innehåller något inslag av statligt stöd, och å andra sidan att varje offentlighetsrättsligt ingripande som är avsett att finansiera kostnader för ett företags verksamhet, såsom betalning av löner, kan utgöra ett statligt stöd varje gång som det leder till att företaget beviljas en förmån. I detta hänseende innebär nämligen Fogasas ingripande, vars syfte är att ta över betalningen av löner till arbetstagare i företag med ekonomiska svårigheter, alltid en fördel för det berörda företaget.

- 47 Kommissionen, som delar de argument som framförts av Konungariket Spanien, har tillagt att förstainstansrätten, genom att underkänna bedömningen i det omtvistade beslutet, inte har tagit hänsyn till kommissionens omfattande utrymme för skönmässig bedömning i ekonomiska komplexa frågor. Detta utrymme skall endast underkastas en begränsad domstolsprövning vid en uppenbart felaktig bedömning.
- 48 Med hänsyn dels till de säkerheter som ställts av Fogasa och socialförsäkringsmyndigheten, dels till den privata borgenärens beteende, utgjorde kommissionens beslut att inte betrakta de omtvistade åtgärderna som statliga stöd på intet sätt något uppenbart fel. Förstainstansrätten har emellertid överskridit gränserna för sin kontroll och ersatt kommissionens bedömning med sin egen, vilket inte enbart åsidosätter artikel 87.1 EG utan också principen om den institutionella balansen mellan gemenskapens verkställande och dömande organ, såsom denna framgår av EG-fördraget.
- 49 Kommissionen har också kritiserat förstainstansrätten för att i samband med sin kontroll av tillämpningen av kriteriet privat borgenär inte ha företagit en särskild prövning av dels Fogasas och socialförsäkringsmyndighetens avtal om återbetalning och omläggning av skulder, dels den omständigheten att utmätning inte skett för fordringarna när dessa avtal inte efterkoms. För en borgenär som spelar enligt de regler som gäller för en marknadsekonomi är det nämligen en klar skillnad mellan att ingå ett skuldomläggningsavtal och att veta vilka konsekvenser som i förekommande fall skall dras av att gäldenären inte efterkommer dessa avtal.
- 50 Lenzing, som helt instämmer med förstainstansrättens resonemang, har för sin del gjort gällande att flera av de argument som Konungariket Spanien och kommissionen fört fram inte kan tas upp till prövning, eftersom de endast upprepar de argument som anförts vid förstainstansrätten eller begränsas till ett bestridande av de omständigheter eller de bevis som lagts fram av förstainstansrätten.

Domstolens bedömning

- 51 Det skall inledningsvis konstateras att Konungariket Spanien och kommissionen i sina resonemang i samband med den andra grunden har utgått från att förstainstansrätten i den överklagade domen varit av den uppfattningen att slutandet av skuldomläggningsavtal, och den omständigheten att någon utmätning inte skett när dessa avtal inte efterkoms, aldrig skulle vara tillräckligt för att uppfylla kriteriet privat borgenär.
- 52 Ett sådant resonemang har emellertid sitt ursprung i en missuppfattning av relevanta delar av den överklagade domen.
- 53 Det framgår nämligen tveklöst av punkterna 152–161 i den överklagade domen att förstainstansrätten, i motsats till vad den spanska regeringen och kommissionen har gjort gällande, varken har baserat sin bedömning av de ifrågasvarande åtgärderna på någon obetydlig rättsstridighet i sig i avtalen om skuldomläggning och om återbetalning av skulderna, eller på antagandet att varje privat borgenär nödvändigtvis väljer att vidta åtgärder för utmätning av sina fordringar när dessa avtal inte efterkoms. Av de ovannämnda punkterna framgår tvärtom att förstainstansrätten funnit att kommissionen gjort sig skyldig till en uppenbart felaktig bedömning mot bakgrund av ett antal faktorer och särskilda omständigheter i det förevarande fallet.
- 54 Under dessa förhållanden leder de flesta av de spanska myndigheternas och kommissionens argument i verkligheten till att förstainstansrättens bedömning av bevisningen ifrågasätts, genom att den senare kritiseras för att inte ha beaktat vissa omständigheter som de förra anser relevanta eller för att den har beaktat omständigheter som de förra anser sakna relevans. En sådan bedömning är således inte underställd domstolens kontroll utom i det fall då de omständigheter och de bevis som underställts förstainstansrätten har missuppfattats, vilket den spanska

regeringen i förevarande fall varken har hävdat eller visat (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42, av den 7 januari 2004 i de förenade målen C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-123, punkt 49, och av den 23 mars 2006 i mål C-206/04 P, Mühlens mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-2717, punkt 28).

- 55 Av detta följer att denna grund inte kan upptas till sakprövning, eftersom den är riktad mot förstainstansrättens bedömning av bevisningen.
- 56 Vad gäller argumentet att förstainstansrätten har överskridit den i rättspraxis definierade gränsen för rättens kontroll inom ett område som kräver komplexa ekonomiska bedömningar, skall det först och främst erinras om att domstolen fastställt att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning avseende ekonomiska frågor, men att detta emellertid inte innebär att gemenskapsdomstolen inte skall pröva kommissionens tolkning av ekonomiska uppgifter (dom av den 15 februari 2005 i mål C-12/03 P, kommissionen mot Tetra Laval, REG 2005, s. I-987, punkt 39).
- 57 Det följer av domstolens rättspraxis att gemenskapsdomstolen inte bara skall pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som skall beaktas för att bedöma en komplicerad situation och om de styrker de slutsatser som dragits (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 1979 i mål 98/78, Racke, REG 1979, s. 69, punkt 5, svensk specialutgåva, volym 4, s. 275, av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle, REG 1991, s. I-5163, punkt 12, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Tetra Laval, punkt 39, och dom av den 18 juli 2007 i mål C-326/05 P, Industrias Químicas del Vallés mot kommissionen, REG 2007, s. I-6557, punkt 76). I samband med denna kontroll får förstainstansrätten emellertid inte ersätta den ekonomiska bedömning som gjorts av kommissionen med sin egen bedömning (beslut av den 25 april 2002 i mål C-323/00 P, DSG Dradenauer Stahlgesellschaft mot kommissionen, REG 2002, s. I-3919, punkt 43).

- 58 Det skall dessutom påpekas att kontrollen av att vissa garantier avseende förfarandet efterkoms är av grundläggande betydelse när en gemenskapsinstitution innehar ett stort utrymme för skönmässig bedömning. Domstolen har således haft tillfälle att fastställa att dessa garantier bland annat innebär att den behöriga institutionen är skyldig att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det aktuella fallet och att tillräckligt motivera sitt beslut (se dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München, REG 1991, s. I-5469, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 11, s. 453, och av den 7 maj 1992 i de förenade målen C-258/90 och C-259/90, Pesquerias De Bermeo och Naviera Laida mot kommissionen, REG 1992, s. I-2901, punkt 26).
- 59 Vad gäller förevarande mål är det utrett att kommissionens prövning av frågan huruvida bestämda åtgärder kan betraktas som statligt stöd, på grund av att de spanska offentliga myndigheterna inte agerat på samma sätt som en privat borgenär, förutsätter en komplex ekonomisk bedömning.
- 60 Vad gäller förstainstansrättens kontroll av denna bedömning, framgår det av punkterna 154–160 i den överklagade domen att förstainstansrätten, utan att ersätta kommissionens ekonomiska bedömning med sin egen, har begränsat sig till att påpeka dels vissa uppenbara motsägelser — vilka framgår av själva texten i det omtvistade beslutet — i den jämförelse som kommissionen gjort mellan offentliga borgenärs situation och situationen för privata borgenärer, dels att det inte finns några omständigheter som stöder slutsatserna som dragits ur denna jämförelse vad gäller situationen för en av dessa privata borgenärer och utsikterna för Sniaces framtida lönsamhet och överlevnad.
- 61 Förstainstansrätten har därmed beaktat gränserna för den domstolsprövning som gemenskapsdomstolen kan utföra av komplexa ekonomiska bedömningar.
- 62 Av det ovanstående resonemanget följer att den andra grunden till viss del inte kan prövas och i övriga delar inte kan läggas till grund för ett bifall av överklagandet.

- 63 Eftersom Konungariket Spanien inte har haft framgång med någon av de grunder som denna stat har åberopat, skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

- 64 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Lenzing har yrkat att Konungariket Spanien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten. Eftersom Konungariket Spanien har tappat målet, skall denna stat, förutom att bära sin rättegångskostnad, förpliktas att ersätta Lenzings rättegångskostnad.
- 65 Enligt artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall kommissionen bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Konungariket Spanien skall bära sin rättegångskostnad och ersätta den rättegångskostnad som Lenzing AG haft.**
- 3) **Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sin rättegångskostnad.**

Underskrifter